

TRA 2014/37: Wijziging van het arbeidsongeschiktheidspercentage en proceskostenvergoeding

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Instantie:	Centrale Raad van Beroep	Datum:	15 januari 2014
Magistraten:	-	Zaaknr:	11/4911 WIA
Conclusie:	-		
Noot:	P.S. Fluit	Roepnaam:	-
Brondocumenten:	ECLI:NL:CRVB:2014:1, Uitspraak, Centrale Raad van Beroep, 15-01-2014		

Brondocument: CRvB, 15-01-2014, nr 11/4911 WIA

Essentie

Wijziging van het arbeidsongeschiktheidspercentage en proceskostenvergoeding

Uitspraak

Feiten

Het UWV stelt vast dat verzekerde in aanmerking komt voor een loongerelateerde WGA-uitkering, gebaseerd op een arbeidsongeschiktheidspercentage van 35-80%. Verzekerde tekent bezwaar aan, maar het bezwaar wordt ongegrond verklaard. In diezelfde beslissing op bezwaar geeft het UWV te kennen dat verzekerde 80-100% arbeidsongeschikt wordt geacht. Omdat de wijziging in het percentage geen gevolgen heeft voor het recht op een loongerelateerde WGA-uitkering, is het bezwaar ongegrond verklaard en is het verzoek tot vergoeding van de kosten in bezwaar afgewezen.

De rechtbank denkt hier anders over en vernietigt de beslissing op bezwaar voor zover deze beslissing ziet op de vergoeding van kosten. De rechtbank meent dat de rechtsgevolgen door de beslissing op bezwaar wel zijn gewijzigd. De gewijzigde resterende verdien capaciteit is immers van belang voor de inkomenseis. De inkomenseis is bepalend voor een aanspraak op een loonaanvullings- of vervolguutkering.

Oordeel Centrale Raad van Beroep

De Raad kiest voor een andere motivering dan de rechtbank maar komt tot een soortgelijke conclusie, namelijk dat rechtsgevolgen zijn gewijzigd door de beslissing op bezwaar en verzekerde dus aanspraak maakt op een proceskostenvergoeding. De Raad stelt *niet* dat elke wijziging van de resterende verdien capaciteit, van belang voor de inkomenseis, rechtsgevolgen met zich meebrengt en dus moet leiden tot een herroeping als bedoeld in art. 7:15 lid 2 Awb en tot toekenning van een vergoeding voor de kosten in bezwaar. De Raad wijst er op dat in dit geval het percentage wijzigde van 35/80 naar meer dan 80%. Wanneer verzekerde meer dan 80% arbeidsongeschikt is, dan komt de inkomenseis, zoals bedoeld in art. 60 lid 1 WIA, te vervallen. Art. 60 lid 3 WIA bepaalt bovendien dat wanneer bij herkeuring het percentage wordt gesteld op minder dan 80% (maar meer dan 35%), de inkomenseis pas na 24 maanden gaat gelden. Vanwege dit rechtsgevolg, dat door het bezwaar is veranderd, dienen de kosten van bezwaar te worden vergoed.

Noot

Commentaar

1. Deze uitspraak is in lijn met de uitspraak van de Hoge Raad van 15 februari 2013, ECLI:CRVB:2013:BZ1484, *USZ 2013/83*; *RSV 2013/109*. Zoals A. Wit (NDSZ nieuwsbrief 2014, week 5) terecht opmerkt, ziet deze uitspraak op de vraag of een verzekerde een procesbelang heeft als tijdens de LGU het arbeidsongeschiktheidspercentage wijzigt. De Raad nam in zijn uitspraak van 15 februari 2013 afstand van een eerdere uitspraak over deze kwestie (CRvB 15 april 2011, ECLI:CRVB:2011:BQ1755). Daarin oordeelde de CRvB dat de aanwezigheid van een procesbelang niet per se de aanwezigheid van een rechtsgevolg impliceert. Bij de beoordeling van het procesbelang gaat het om de vraag of het resultaat dat betrokkene nastreeft daadwerkelijk kan worden bereikt en het realiseren van het resultaat voor betrokkene feitelijke betekenis kan hebben. Zo kan tijdens de loongerelateerde fase (de LGU) de hoogte van het arbeidsongeschiktheidspercentage (en dus de resterende verdien capaciteit) voor betrokkene van belang zijn voor de omvang van zijn re-integratieverplichtingen. Tijdens de LGU heeft verzekerde hiermee wel een procesbelang. Als het percentage wijzigt maar het percentage binnen de range 35-80 blijft, dan betekent dit niet dat het UWV de kosten van bezwaar moet betalen. Of er sprake is van een herroepen als bedoeld in art. 7:15 lid 2 Awb is echter van belang of de gewijzigde beslissing gevolgen heeft voor de rechtspositie van de verzekerde.
2. De uitspraak van 15 januari 2014 ziet op de vraag of de rechtspositie is gewijzigd en er dus reden is voor een proceskostenvergoeding. Als de wijziging tot gevolg heeft dat het percentage binnen de range van 35-80% blijft, dan lijkt het standpunt van de Raad te zijn dat de rechtspositie niet verandert en dat er dus geen reden is voor vergoeding van de kosten. In deze zaak werd betrokkene na bezwaar meer dan 80% ongeschikt geacht en wijzigde zijn positie. Dan is er wel reden voor toekenning van een vergoeding. Kortom, daar waar de rechtbank in deze zaak aangeeft dat de rechtsgevolgen wijzigen als de resterende verdien capaciteit wijzigt, trekt de Raad de lijn toch wat strakker. In rechtsoverweging 6.3 verwijst de Raad immers naar 'het stellen van de inkomenseis'. De uitspraak lijkt in te houden dat (alleen) als de gewijzigde beslissing van het UWV gevolgen heeft voor het wel of niet stellen van inkomenseis en de uitlooptermijn van 24 maanden, dit een wijziging in de rechtspositie tot gevolg heeft. Het UWV had dan dus moeten kiezen voor een vergoeding van de kosten in bezwaar.
3. Onduidelijk in deze zaak is de duur van de LGU. Als in de beslissing op bezwaar wordt bepaald dat betrokkene bij toekenning van de LGU niet 35-80 maar meer dan 80% arbeidsongeschikt was, dan heeft dat geen gevolgen voor hoogte of duur van de LGU. De inkomenseis wordt pas gesteld na afloop van de LGU. Als de LGU nu langer dan 24 maanden was, dan blijft daarmee onzeker of de rechtspositie van verzekerde ook wijzigt: de uitlooptermijn van 24 maanden valt dan mogelijk nog binnen de LGU. Het hangt er dan van af of het UWV tijdens de LGU een herbeoordeling uitvoert. De praktijk is dat voor het einde van de LGU het UWV een beslissing neemt over de vervolgfase, en bekijken of een loonaanvullings- (LAU) of vervolguitering (VVU) moet worden verstrekt. Veelal gaat het UWV bij die beslissing uit van de resterende verdien capaciteit die is vastgesteld bij de toekenning van de WGA. Was verzekerde bij toekenning 80-100% arbeidsongeschikt, dan is dat veelal ook in vervolgfase het geval. Dit betekent dat voor verzekerde geen inkomenseis geldt en hij een LAU ontvangt die gelijk is aan de LGU. Zou het UWV bij beslissing over de vervolgfase oordelen dat verzekerde niet langer 80-100% arbeidsongeschikt is (maar nog wel meer dan 35%), dan geldt de uitlooptermijn van 24 maanden en mag de inkomenspas pas daarna worden gesteld.
4. Het is opmerkelijk dat dit nu de tweede uitspraak is waarin de Raad afstand neemt van een eerdere. Met de uitspraak van 15 februari 2013 inzake het procesbelang nam de Raad afstand van de uitspraak van 15 april 2011, zoals gesteld. Met deze uitspraak inzake de vergoeding van bezwaarkosten neemt de Raad afstand van zijn eerdere uitspraak van 10 februari 2012, ECLI:CVRB:2012:BV6637.
5. De Raad gaat in deze uitspraak niet zover dat *elke* wijziging in het arbeidsongeschiktheidspercentage beschouwd wordt als een wijziging in de rechtspositie van betrokkene of een wijziging van de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing. In mijn bijdrage 'Het procesbelang in WIA-zaken' (*TRA 2013/56*), betoog ik dat wanneer de resterende verdien capaciteit wijzigt door de nieuwe beslissing op bezwaar ook de rechtsgevolgen wijzigen. Het is niet zo dat een WIA-beslissing alleen ziet op de vaststelling van de hoogte en

duur van de uitkering, maar ook op resterende verdien capaciteit. Dit laatste onderdeel is bijvoorbeeld weer van belang voor de omvang van de re-integratieverplichtingen en ook het vervolgperspectief. Mocht deze lijn zijn gekozen, dan leidt dat wel tot een extra kostenpost voor het UWV vanwege het feit dat dan in meer gevallen de bezwaarkosten moeten worden vergoed. Zoals gesteld lijkt het er niet op dat deze (ruimhartige) lijn is gekozen. Deze uitspraak borduurt voort op de uitspraak van 15 februari 2013 en komt helaas alleen tegemoet aan de positie van de bezwaarmaker, die ziet dat hij meer dan 80-100% arbeidsongeschikt wordt geacht.